

som han talte lidt om forleden. Saa er han dig forhaabentlig langt nok borte!»

Jytte svarede ikke. Moderens Bitterhed gjorde ondt. Kunde hun have handlet anderledes? — spurgte hun sig selv. Hvor meget eller hvor lidt hun holdt af Torben Dihmer, saa vidste hun dog nu, at heller ikke han var den »Tvillingbroder«, hun havde ventet paa fra sin Barndom, — Befrieren, der skulde komme som den gudesendte Ridder i Eventyret og løse hendes stakkels fortroldede Sjæl af dens Tornerosesøvn. Og dog! Skulde hun maaske alligevel have sagt Ja for Moderens Skyld?

Nej, nu vilde hun ikke tænke mere. Hun var træt, dødtræt af sig selv. Hun ønskede kun at kunne sove, sove — synke endnu dybere ned i sin tusindaarige Søvn uden nogensinde at vækkes og uden at have andre Drømme end de luftige, som Musikken skabte. Ja, nu skulde hun igen have det godt hos sit Klaver. Det vilde nok ogsaa denne-gang hjælpe hende over de slemme Dage, der maatte komme.
